

Mark Henshaw

Red Cell

Karakter Uitgevers B.V.

China heeft eeuwenlang bekendgestaan als een vooruitstrevende beschaving, die voorliep op de rest van de wereld op het gebied van kunst en wetenschap, maar in de negentiende en het begin van de twintigste eeuw heeft het land geleden onder maatschappelijke onrust, hongersnood, militaire verliezen en buitenlandse bezetting.

Na de Tweede Wereldoorlog ontwikkelden de communisten onder Mao Zedong een autocratisch socialistisch systeem dat de zelfstandigheid van China beschermde, maar ook met harde hand het dagelijks leven beheerste en het leven van tientallen miljoenen mensen kostte.

Na de communistische overwinning op het vasteland in 1949 vluchtten twee miljoen nationalisten onder leiding van Tsjang Kai-Sjek naar Taiwan. De daaropvolgende vijftig jaar werden de heersende autoriteiten langzaam wat democratischer. In 2000 werd in Taiwan voor het eerst vreedzaam de macht overgedragen van de Chinese Nationalistische Partij (Kwomintang of KMT) aan de Democratische Progressieve Partij.

De belangrijkste politieke kwestie voor beide landen is nog altijd de vraag of vereniging ooit mogelijk is.

The World Factbook, CIA

PROLOOG

SANTIAGO DE LEÓN DE CARACAS BOLIVARIAANSE REPUBLIEK VENEZUELA

Dit jaar waren er al weer tien mensen omgekomen door de overstromingen, allemaal anonieme *caraqueños* uit de sloppenwijken in de heuvels rondom de hoofdstad. Een week eerder hadden er modderstromen door de sloppenwijken gestroomd en die hadden de doden meegesleept naar het betonnen kanaal dat Caracas in tweeën deelde en er nauwelijks in slaagde de rivier de Guaire binnen haar oevers te houden. Nu was het kanaal, zoals altijd in december, gevuld met water en alles wat zich op het verkeerde moment in de straten van Caracas tussen de heuvels en het centrum had bevonden. Het verkeer in het hoger gelegen deel van de stad wierp constant een gordijn van water op, wat een opvallend geluid veroorzaakte, alsof de hand van God een vel papier doormidden scheurde, boven het ruisen van de rivier uit. Het bruine water was nauwelijks zichtbaar in het maanlicht onder dit deel van de snelweg, ofwel de Autopista Francisco Fajardo. De schaduwen veranderden de graffiti rondom het kanaal in stilstaande monsters, die afwachting naar de stroming tuurden om degenen die dom genoeg waren om zich aan de rand van het water te begeven de stuipen op het lijf te jagen met ijsingwekkend gelach.

Kyra Stryker liep met grote stappen langs de noordelijke oever van de rivier, waarbij ze zorgvuldig de strook aarde langs het water ontweek zodat ze niet in de koude diepte zou vallen als ze struikelde. Het kanaal was namelijk erg diep, en door de sterke stroming was het onmogelijk weer uit het water te klimmen. De enige vraag was of de stakker die de pech had in het water te vallen zou sterven door de vervuiling voordat hij de kans had te verdrinken onderweg naar de Caribische Zee. Hoe ze ook aan haar einde zou komen, zo in elk geval niet, had ze al besloten.

Het zou gemakkelijk zijn voor de vijand om haar van achteren te besluipen. Ze was ermee gestopt de mogelijke schuilplaatsen op te sporen,

want het waren er toch te veel en de rivier was het perfecte wapen om een CIA-agent te vermoorden en haar lichaam te laten verdwijnen als een van de bazen van de SEBIN, de Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional, dat zou willen. Zo roekeloos waren ze nog niet geweest, maar door het grote aantal moorden in Caracas zou haar dood bijna onopgemerkt blijven. De politie, even corrupt als de criminelen, zou weigeren het verslag van de ambassade naar de afdeling Vermiste Personen te sturen. Een vrouw die alleen, midden in de nacht, in een donkere *barrio* loopt, zouden ze vragen. Die Amerikanen zouden voorzichtiger moeten zijn.

Haar donkerblonde vlecht was al nat van de miezerregen die avond, en ze stak haar handen in haar lege jaszakken om ze droog te houden. De regen hield de meeste lokale bevolking van de straten, en dat maakte haar kwetsbaar. Ze was lang en blond, en zelfs in haar blauwe spijkerbroek en bruine leren jas ging ze niet op in de massa in de straten van deze stad. Het had echter nog erger kunnen zijn. Verscheidene van haar klasgenoten van de Farm waren naar Afrika of het Midden-Oosten gestuurd – beide dodelijke plekken voor Amerikanen – waar ze zich alleen zou kunnen verbergen onder een abaja. In Caracas kon ze een normaal leven leiden, met inwoners die vriendelijker waren voor Amerikanen dan de overheid. Daardoor was de hoofdstad een vijandige maar niet dodelijke omgeving waarin ze haar vak kon uitoefenen, in elk geval zolang het licht was.

De nachten in de straten van de hoofdstad waren een heel ander verhaal.

Het zou een eenvoudige ontmoeting worden, nou ja, volgens haar *station chief*. Maar Sam Rigdon was een idioot, en dat was niet alleen Kyra's mening. Rigdon had de andere partij, een hooggeplaatste functionaris van de SEBIN, een tijd en plaats voor het gesprek laten bepalen. De man beweerde dat hij de stad beter kende dan welke Amerikaan dan ook – wat waarschijnlijk waar was, maar er op dat moment niet toe deed – en Rigdon had zich daarbij neergelegd. Kyra had nog geen halfjaar geleden haar CIA-opleiding op de Farm afgerond en zelfs zij wist dat het ronduit stom was om de andere partij die macht te geven. In dit werk was 'stom' een ander woord voor 'gevaarlijk', en dan lag het woord 'dodelijk' al op de loer.

'Deze man heeft ons goede inlichtingen geleverd,' had Rigdon gezegd. Dat was op zijn best twijfelachtig. De sigaren en Caraïbische rum van

die man waren beter dan de inlichtingen die hij had gegeven. Kyra had geprobeerd met Rigdon te discussiëren, wat een dapper besluit was voor iemand die nog maar net kwam kijken. Station chiefs van de CIA waren koningen, met de macht om pas beginnende agenten het land uit te zetten. De ergsten stonden erom bekend dat ze dat om de minste reden konden doen, maar Rigdon was eerder arrogant dan grillig, en dat was nog erger. De grilligen konden hun eigen fouten nog inzien. Een deel van Kyra's andere leidinggevendenden stond achter haar, en Kyra had terwijl ze op de gang zat te wachten meer dan eens een luidruchtige discussie horen losbarsten aan de andere kant van Rigdons deur. Maar haar baas had al haar zorgen met een ongeduldig gebaar afgedaan. 'De informant,' zei hij, 'staat nog steeds aan onze kant. Hij werkt nog steeds voor ons. Zijn loyaliteit is een garantie voor jouw veiligheid.' Kyra wist niet zeker of ze ooit in haar leven een stommere opmerking had gehoord.

Nu liep ze dus ongewapend door de straat. Ze zou geen onschuldige verklaring kunnen bedenken voor een Glock in haar broekzak als ze werd opgepakt door agenten van de SEBIN. Oplettendheid was haar enige wapen, maar het lawaai van het verkeer op de *autopista* en het ruisen van het water teisterden haar trommelvliezen en de flikkerende straatlantaarns waren funest voor haar nachtzicht.

Wat veiligheid betreft was elke mogelijke route naar het ontmoetingspunt een ramp.

Kyra vervloekte zichzelf in stilte omdat ze zo laf was geweest om Rigdons bevel op te volgen.

Uiteindelijk, na een halfuur lopen, kwam de brug in zicht. Het was meer een steiger dan een brug; een bouwwerk dat nog niet af leek, met een metalen rooster als vloer. Hij was twintig meter lang, misschien twee meter breed, gemaakt van donker metaal, waarschijnlijk verroest door het gebrek aan onderhoud en het water dat steeds over het metaal en door de kruipruimte eronder stroomde. Hij was nog net niet met lianen vastgebonden.

Op twintig meter afstand zag Kyra eindelijk het silhouet van de informant tussen de bomen door midden op de brug, maar verder kon ze bijna niets zien. De lichten op de brug waren uit, misschien waren de lampen zelf kapot, misschien lag het aan de bedrading. Ze zag de rode gloed van het uiteinde van een *cigarro* in de mond van de informant.

Even werd de gloed sterker, toen schoot het rode lichtje naar het water toe en verdween. De man had zijn sigaar weggegooid.

Een straatlantaarn verlichtte het punt waar de stoep en de brug elkaar raakten. Toen Kyra daar aankwam, bleef ze voor de lantaarn staan, zodat het licht van achter haar kwam. Zo zou de informant alleen haar silhouet zien en niet haar gezicht.

Haar hart bonsde tegen haar ribben terwijl ze de open ruimte voor zich bekeek. De straatlantaarn verlichtte de rij bomen voor haar, maar niet veel meer. Er was geen beweging te zien, en ze hoorde niets boven het geluid van het water en de snelweg uit.

Er was iets niet in orde. Ze kon niet precies uitleggen waarom, maar het voelde niet goed.

De informant zag haar en draaide zich om. Blijkbaar had ze zijn onverdeelde aandacht. Hij pakte nog een cigarro en toen hij zijn aansteker aandeed om de tabak aan te steken zag Kyra voor het eerst, heel even, zijn gezicht. Hij fronste toen hij de aansteker in zijn zak stopte. Hij kon haar profiel in het donker zien. Ze was op het juiste moment op de juiste plek, maar hij verwachtte een man, dacht Kyra, en geen vrouw.

Toen deed hij precies wat hij niet moest doen.

Hij wenkte haar.

Kyra balde haar vuisten van frustratie. Haar gezicht hield ze echter in de plooi en ze hield haar hoofd schuin terwijl ze de situatie in gedachten probeerde te analyseren. Dat gebeurde binnen een seconde.

Je kent me niet, dacht ze. Ze hadden elkaar nooit ontmoet. Zij was niet de contactpersoon van deze informant. Een paranoïde informant die zich zorgen maakt om zijn veiligheid zou zich ongemakkelijk voelen als er een vreemde verscheen op een afgelegen ontmoetingsplek. Ze kon een gewone toerist zijn, hoewel dat onwaarschijnlijk was op deze plek en in het donker, of, waarschijnlijker, Venezolaanse politie, dus hij zou er verstandig aan doen haar te negeren zoals hij met alle andere mensen die hij op straat kon tegenkomen, zou doen. Ze hadden tenslotte afgesproken dat zij hem een teken zou geven om hem te laten weten wie ze was en dat ze niet gevolgd werd. Hij zou daarop antwoorden met een eigen teken. De informant was nu al afgeweken van het eenvoudige protocol.

Waren het zenuwen? Dat was de enige logische reden om te doen wat hij had gedaan. De man was een ervaren agent van de SEBIN, een professionaal. Maar zijn training liet hem in de steek.

Waarom was hij dan zo zenuwachtig? Het konden twee dingen zijn. Hij vermoedde dat ze in de gaten gehouden werden, maar dan zou hij haar een teken moeten geven. Of hij wist zeker dat ze in de gaten gehouden werden, maar dan had hij hier niet moeten zijn. In beide gevallen nam ze aan dat hij echt een verrader was die het risico liep in de gevangenis gezet te worden, of misschien wel geëxecuteerd te worden, als hij betrapt werd.

Als hij niet in gevaar was, zou hij natuurlijk een andere reden kunnen hebben om nerveus te zijn.

Je bent hier, amigo. Geen teken. Nerveus.

Dat moest betekenen dat er agenten van de SEBIN in de buurt waren. Toch wilde hij dat ze de brug op liep.

Hij was niet bang om betrapt te worden. Hij was bang dat zij niet betrapt werd! Hij vreesde dat het complot waarbij hij betrokken was op het laatste moment nog zou mislukken.

Toen zag Kyra het ineens duidelijk voor zich, alsof het al was gebeurd.

El presidente had alle macht in de rechtbank. Als er een CIA-agent werd opgepakt, zou hij er wel voor zorgen dat ze ergens schuldig aan werd bevonden. De tiran zou haar gebruiken om verontschuldigingen en gunsten van de Verenigde Staten af te dwingen. Hij zou haar gevangenschap openbaar maken en het hele proces weken- of maandenlang laten voortslepen. Hij zou haar, de CIA en de Verenigde Staten vernederen. Hij zou beweren dat haar arrestatie het bewijs was dat Amerika hem wilde afzetten en misschien zelfs wilde vermoorden, en dat alles om hem beter te laten overkomen op zijn bondgenoten hier en in het buitenland. Hij zou iedere Amerikaan op de ambassade tot persona non grata verklaren en als straf Venezuela uitzetten. En als alles voorbij was, zou zij niet automatisch met haar collega's het land uitgezet worden. Hij zou haar bewaren als een stoffige oorlogstrofee, eerder om de vijanden – nee, de Vijand – mee te imponeren dan om zijn bondgenoten haar te laten bewonderen.

Zoals Noord-Korea waarschijnlijk de USS *Pueblo* in Wonsan Harbor had bewaard, zou de SEBIN Kyra Stryker bewaren in de Los Tequesgevangenis.

Met zijn wenkende hand nog omhoog verstijfde de informant plotse-ling. Hij beseftte dat hij een fout had gemaakt.

Zes straten naar het dichtstbijzijnde safehouse.

Kyra rende weg.

Plotseling kwamen mannen van de SEBIN overal vandaan. Agenten met zwarte bivakmutsen en helmen op, met kogelwerende vesten en zware laarzen aan, met handwapens en machinegeweren, terwijl ze allemaal in het Spaans schreeuwden. Drie teams van zo'n zes man namen hun positie in aan beide kanten van de brug, tussen de bomen, waar ze bijna onzichtbaar waren. Een team kwam midden op de brug in zicht, waar de agenten in een schuilplaats onder de vuile metalen roosters hadden gelegen. Er moesten er nog meer zijn, waarschijnlijk zaten er spionnen in nabijgelegen gebouwen, misschien op de daken. Kyra zou gevangen hebben gezeten vanaf het moment waarop ze een stap op de brug had gezet.

Het eerste team, dat onder de brug had gelegen, probeerde omhoog te klimmen. De brug was echter smal en hun uitrusting was zwaar. Het zou zeker een halve minuut duren voordat ze de oever bereikten.

Het tweede team stond aan de andere kant van de rivier, twintig meter bij haar vandaan. Ze waren al op de brug, maar ze zouden geblokkeerd worden door het team dat van onder de brug kwam. Team twee zou een volle minuut nodig hebben om bij haar te komen.

Het derde team, aan haar kant van de brug, stond onder aan de oever, vlak boven het water, achter de bomen tien meter bij haar vandaan, maar ze moesten tussen de planten door over de wal van aarde klimmen om bij haar te komen. Het zou drie seconden duren voordat de eerste soldaat bij haar was, en dat was al te laat. Kyra zou al zeker dertig meter gered hebben.

Zij rende al op volle snelheid weg, en het was onmogelijk voor de soldaten, die gehinderd werden door het geweer in hun handen en de andere uitrusting die ze bij zich hadden, om haar nog in te halen. Ze koos een steegje links van haar en bad dat er geen agenten in het donker op haar stonden te wachten.

Ze rende de hoek om en zag geen licht aan de andere kant van de straat. Geen licht, geen SEBIN, besefte ze. Maar ook geen uitgang. Kyra probeerde te stoppen, gleed uit op het vuile beton en wist direct dat ze de muur zou raken. Ze hield haar armen uitgestrekt om de klap op te vangen. Haar lichaam raakte de muur. Ze duwde zich met haar handen af en dwong haar benen weer in beweging te komen.

De tweede zijstraat was tien meter verderop. Kyra legde de afstand af

in drie seconden. Ze kwam bij de hoek en zag toen een man in zwarte uitrusting vlak bij haar staan en zijn wapen richten. Kyra rende nog steeds zo snel ze kon en kon onmogelijk op tijd stoppen. Niet dat ze dat probeerde. Ze stak een arm omhoog, gaf de man een stoot tegen zijn keel en viel daardoor op de natte grond. De agent kreeg echter de hardste klap. Haar snelheid en het gladde beton waren te veel voor hem; hij viel achterover en landde op zijn rug, waarbij aan beide zijden verscheidene ribben braken, evenals een sleutelbeen, en zijn schouderspieren scheurden. Het zou maanden duren voordat hij weer een wapen kon vasthouden.

Plotseling hoorde ze boven het geluid van het verkeer op de autopista uit een paar harde knallen. '*Idiota!*' schreeuwde iemand. Kyra rende het donker in, biddend dat ze niet zou struikelen over afval of een zwerver of iets dergelijks.

Ze hoorde voetstappen achter zich, zeker zes man, maar ze wilde niet omkijken. Aan het geluid te horen kwamen ze net de straat in toen zij er aan de andere kant uit rende.

Kyra vertraagde iets toen ze de steeg uit rende. Het was na middernacht en de straat was verlaten. Ze ging rechtsaf en bleef rennen, zonder precies te weten waar ze naartoe moest. Het Museo de los Niños lag ten noorden van waar ze was, op misschien tweehonderd meter. Daar rende Kyra zo snel ze kon naartoe. Ze hijgde, en haar hart bonsde harder dan ze ooit had meegemaakt. Slechts een van haar armen zwaaide heen en weer zoals het hoorde.

Ze kwam bij het museum. Het was een bijzonder gebouw, in moderne Zuid-Amerikaanse architectuur, met allerlei merkwaardige hoeken, omgeven door bomen, winkeltjes en borden. Genoeg plekken waar een vrouw op de vlucht zich kon verstoppen voor haar achtervolgers. Ze rende om het gebouw heen. De voetstappen achter haar leken wat verder weg, bijna onhoorbaar door het geluid van de auto's die ondanks het late uur nog rondreden. Ergens in de verte klonk een sirene, en ze vroeg zich af of het met haar te maken had. De teams van de SEBIN hadden waarschijnlijk via een beveiligde radioverbinding om versterking gevraagd. Hun doelwit was uit het net ontsnapt, en ongetwijfeld zouden er voertuigen worden ingezet als de jacht te lang duurde. Ze moest ervoor zorgen dat ze niet wisten welke kant ze op ging.

Kyra rende zo snel door het complex en langs alle obstakels dat ze vrees-

de dat ze die niet snel genoeg kon ontwijken als ze een hoek omsloeg en te laat zag dat er iets in de weg stond. Toch lukte het haar zonder kleerscheuren langs het museum te rennen, en ze kwam weer op de straat uit.

Nog vier straten naar het safehouse.

Ze moest genoeg afstand tussen zichzelf en de vijandelijke teams scheppen zodat niemand haar het geheime adres in zag gaan. Dan zou het niet meer geheim zijn. Ze rende rechtsaf de Avenida Bolívar op. Het was een snelweg van acht banen, met bomen aan beide kanten en een betonnen middenberm. De weg was goed verlicht, en daardoor zouden de teams haar direct kunnen zien als ze de steeg uit kwamen. Ze moest de snelweg oversteken voordat dat gebeurde. Omdat het midden in de nacht was, reed er niet zo veel verkeer als overdag. Het was in elk geval geen muur van voorbijrazende auto's.

Haar hand graaide naar haar Glock, maar vond niets.

Kyra zag een grote opening tussen de voertuigen. Ze wachtte tot de auto's dichterbij kwamen, draaide zich toen om en rende de straat over. Het kostte haar ongeveer vijf seconden om de acht banen over te steken, haar timing was perfect en het verkeer sloot zich achter haar. De teams zouden wat tijd nodig hebben om over te steken zonder aangereiden te worden. Kyra sloeg rechtsaf, en daarna rende ze in noordelijke richting een zijstraat in tot ze de kruising met de Avenida Mexico bereikte. Daar vervolgde ze haar weg in oostelijke richting. Haar benen en longen brandden. Haar rechterarm wilde nog steeds niet hoger dan haar navel.

Nog drie straten naar het schuiladres.

De *avenida* maakte een bocht naar het noordoosten. Kyra volgde de bocht en zag de Galería de Arte Nacional rechts voor haar. Toen ze achteromkeek, zag ze niemand. Waarschijnlijk stonden de teams nog steeds te wachten op een kans om de Avenida Bolívar over te steken. Ze rende linksaf tussen twee grote gebouwen door, vond een betonnen portiek en leunde even tegen een van de pilaren om op adem te komen. Ze wilde niet te lang stilstaan, maar ondanks de adrenaline raakte haar energie op. Haar gewonde arm begon pijn te doen, en Kyra wist dat ze tegen haar grenzen aanliep. Haar borst ging zwaar op en neer en haar benen brandden. Ze had zichzelf niet ingehouden, had waarschijnlijk net in zes minuten anderhalve kilometer gelopen, en de inspanning werd haar te veel.

Ze keek achterom over de avenida en zag niemand. Vervolgens luisterde ze. In de verte klonken meerdere voertuigen die de snelheidslimiet overtraden en piepende banden. Kyra zette zich af tegen de pilaar en begon weer te rennen. Nu in noordelijke richting.

Nog twee straten naar het safehouse.

Kyra passeerde maar een paar voetgangers in de volgende honderd meter, en toen keek ze nog eens achterom. De SEBIN-teams waren nergens te zien, en ze ontspande iets. Ze hadden haar te lang uit het oog verloren. Ze zouden haar nu alleen nog maar vinden als de bestuurder van een van de auto's geluk had of als zij een fout maakte, en dat plezier gunde ze hun niet.

Toen ze de Avenida Urdaneta bereikte, keek ze in westelijke richting. Daar was het flatgebouw. Kyra strompelde zo snel ze kon in de richting van het gebouw. Haar beenspieren begonnen het op te geven. Ze keek een zijstraat in en zag een auto veel te snel door de straat parallel aan die van haar scheuren. Ze kwamen dichterbij.

Nog één straat naar het safehouse.

Het geluid van de auto's klonk nu luider, en haar energie verdween sneller dan ze had verwacht. Ze kon niet langer op straat blijven, want dan zou een van de auto's haar vinden. De pijn in haar arm leek uit het bot zelf te komen en werd steeds moeilijker te negeren.

Kyra bereikte de rand van het appartementencomplex en rende de zijstraat in. Het safehouse lag op de vierde verdieping en het gebouw had een dienstingang aan de oostkant. Ze kwam bij de deur en stak een hand in haar zak, zoekend naar de sleutel die ze vlak voor haar vertrek had gekregen. Haar handen waren nat van de regen en trilden door de adrenaline. Ze probeerde eerst haar rechterhand te gebruiken, maar haar vingertoppen waren gevoelloos, dus ze moest het met links doen.

Uiteindelijk lukte het haar de sleutel in het slot te krijgen. De deur ging open en Kyra duwde hem met haar schouder verder. Ze liep naar binnen, sloot de deur achter zich, deed hem op slot en leunde ertegen aan.

Ze wist dat ze niet veilig was. Nog niet. Maar ze was in elk geval binnen. Als ze haar nu wilden vinden, zouden ze zeker tien huizenblokken appartement voor appartement moeten doorzoeken, en Caracas stond vol wolkenkrabbers, afgewisseld met sloppenwijken. Er lagen tienduizenden appartementen in het zoekgebied. De agenten van de SEBIN had-

den geen foto van haar die ze de lokale bevolking konden laten zien en ze konden niet zeker weten dat ze niet verder was gelopen.

Vier trappen op. Haar longen en beenspieren deden nu zo veel pijn dat ze het liefst in tranen was uitgebarsten.

Kom op, moedigde Kyra zichzelf in gedachten aan. Ze kon nauwelijks meer nadenken.

Drie meter verderop was de deur naar het trappenhuis. Kyra klom vier verdiepingen naar boven terwijl ze zich met haar goede arm aan de leuning omhoog sleepte. Het lukte haar overeind te blijven, en ze strompelde naar het appartement dat als schuiladres werd gebruikt. De gang was leeg.

Kyra vond het juiste appartement, worstelde weer even met de sleutel, maar wist de deur uiteindelijk open te krijgen. Ze stapte naar binnen, sloot de deur en schoof de grendel erop. Eindelijk vertraagde haar hartslag weer iets. Haar longen brandden nog steeds, maar ze kon eindelijk wat op adem komen. Haar benen voelden slap, en ze wilde niets liever dan zich op de grond laten zakken.

Veilig. Niet echt, wist ze. Maar dit was op dat moment de veiligste plek in de stad.

De sleutels vielen uit haar hand op de houten vloer. Ze liet ze daar liggen en ging op zoek naar de lichtschaakelaar.

Het appartement was misschien negentig vierkante meter groot, met een enkele slaapkamer, badkamer, woonkamer en een keuken, alles heel sober, maar wel schoon. Zodra ze het bed vond, liet ze zich erop vallen.

Kyra was echter haar arm vergeten. Toen ze op de matras landde, voelde ze de pijn aan haar rechterkant, scherper en intenser dan ze ooit eerder had gevoeld. Ze gaf een gil, maar deed snel haar mond dicht uit angst dat de burens haar zouden horen. Ze wist niet hoe dun de muren waren. Ze duwde zichzelf met haar goede arm weer overeind en zittend keek ze voor het eerst naar de pijnlijke arm.

Er zat een gat in haar leren jas, halverwege haar schouder en haar elleboog. Voorzichtig trok Kyra haar jas uit, en elke beweging was een marteling. De donkere vlek achter op haar arm was verbazingwekkend groot. Dieprood, bijna zwart waar het bloed in haar T-shirt was getrokken, en hij liep door tot aan haar pols.

Ze wist dat er maar één manier was om haar T-shirt uit te krijgen zonder te veel pijn. Ze haalde een zakmes uit haar zak, hield het in haar

linkerhand en trok met haar tanden het blad open. Ze stak het blad onder de halslijn en trok het naar rechts naar de plek waar de mouw bij de schouder kwam. Ze sneed de mouw los en liet hem van haar arm glijden en met een natte klets op de grond vallen.

Haar triceps waren opengereten, waarbij huid en spierweefsel in een horizontale lijn waren losgescheurd. Alleen door het bloed kon ze het bot onder aan de rafelige groef niet zien. De adrenaline had de pijn al die tijd verdoofd.

Wanneer...?

Het brein heeft een poortwachtersfunctie, waardoor Kyra meer gericht was op de acute pijn en de adrenaline had voorkomen dat ze de schotwond voelde. Haar hersenen hadden de wondpijn geblokkeerd en zich geconcentreerd op het gevoel in haar geteisterde longen en benen. De pijn van de schotwond trok nu echter door haar bovenlichaam, kapte elke andere gedachte af, en Kyra moest moeite doen om niet te schreeuwen.

Er moest een verbanddoos in de badkamer staan. Kyra strompelde eraan toe terwijl ze probeerde haar arm stil te houden en vond een grote tas onder de wasbak. De beveiliging van de CIA, ongetwijfeld voormalige padvindsters, was altijd overal op voorbereid. De inhoud van de EHBO-doos was eerder afgestemd op gebruik in oorlogsgebied dan op gebruik in de stad. Door het waas voor haar ogen vond Kyra met moeite de twee dingen die ze het hardst nodig had. Het eerste was een rol verband dat was geïmpregneerd met een stollingsmiddel. Het tweede was een injectiespuit met morfine. Ze stak de naald in haar arm, vlak boven de wond, en moest nog een schreeuw onderdrukken toen die haar kapotgescheurde vlees binnendrong. Ze spoot het medicijn in haar arm en trok de naald er weer uit. Dat waren de langste tien seconden van haar leven.

Langzaam verdween het gevoel in haar arm, en uiteindelijk stopte haar lichaam met trillen. Kyra voelde de pijn wegtrekken en maakte zich klaar voor het volgende deel van haar zelfbehandeling. Met haar linkerhand, waar ze nog wel gevoel in had, maakte ze een prop van het verband en duwde die in de wond. Het stollingsmiddel werkte direct en het bloeden hield op.

Ook de morfine werkte snel. Ze had niet kunnen nadenken toen ze die inspoot, en ze had niet op de hoeveelheid gelet. Wat de dosis ook was, het was genoeg. Misschien zelfs te veel.

Ze wikkelde het verband om haar arm om de prop in de wond op zijn plek te houden. Het zag er niet fraai uit, maar zowel het medicijn als het verband deed zijn werk en een zwaluwstaartje maakte het geheel af.

Kyra liep wankelend terug naar de slaapkamer en stortte bijna in voordat ze het bed had bereikt. Ze trok zich op aan de matras en rolde op haar rug. Toen zocht ze in haar jaszakken en vond de beveiligde telefoon die ze twee uur daarvoor had gekregen.

Nog even en dan zou ze bewusteloos raken door de morfine en de klap van de opgekroppte spanning, wist ze. Ze had misschien nog een minuut om te bellen voordat ze niet meer aanspreekbaar zou zijn. Haar arm was nu, gelukkig, helemaal gevoelloos.

Buiten klonken wat sirenes. Ze kon de afstand niet goed inschatten, maar ze leken van verschillende kanten te komen.

Ik ben hier niet veilig, dacht ze. Ze wist niet waar de SEBIN haar voor het laatst had gezien en welk punt dus het centrum van de zoektocht van de vijand zou worden. Misschien waren ze al in de buurt en doorzochten ze het ene gebouw na het andere, de ene verdieping na de andere. De mannen van de SEBIN konden elk moment door de deur van het safehouse komen. Misschien waren ze buiten, op de gang, op de trap. De muren konden hen niet tegenhouden.

De kamer leek te krimpen. Kyra voelde de paniek in haar borst opkomen, de stress van de afgelopen minuten greep haar bij de keel. Haar goede hand begon te trillen, maar niet van schrik of door de pijn.

Ik ben hier niet veilig.

Kyra drukte op de snelkeuzetoets voor het enige nummer dat in deze telefoon stond.

Er werd opgenomen. De stem aan de andere kant van de lijn was Amerikaans.

‘Met de telefoniste.’